

GREEKS OF TODAY - 1907

του Horton: μια «άγνωστη» νέα ή παλιά χώρα με τη ματιά ενός Φιλέλληνα

Φ.Π. Μανακίδου

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Δ.Π.Θ.

Το 1907 ο George Horton επέστρεψε στην Αμερική ύστερα από 14 χρόνια παραμονής εκεί ως Πρόξενος (από το 1893) και έδωσε μία ομιλία με συνοδεία και οπτικού υλικού (περίπου 100 φωτογραφίες) σε 47 πόλεις (από το Σιάτλ ως την Βοστώνη) της Αμερικής παρουσιάζοντας εμπειρίες και απόψεις του για την σύγχρονή του Ελλάδα. Η επιτυχία της ομιλίας ήταν συχνά τόσο μεγάλη ώστε δημιουργούνταν το αδιαχώρητο από θεατές (π.χ. στο John Hopkins, McCoy Hall) – αν και μία φορά διακόπηκε λόγω διακοπής ηλεκτρικού ρεύματος. Από τη βιογραφία του μαθαίνουμε ότι τη θέση του προξένου στην Ελλάδα είχε ζητήσει ο ίδιος από τον Πρόεδρο Cleveland που αρχικά τον είχε τοποθετήσει στο Βερολίνο. Η σχέση του με την Ελλάδα δεν τερματίστηκε με την ομιλία αυτή στο τέλος της θητείας του, αλλά συνεχίστηκε αργότερα με την παραμονή του στη Θεσσαλονίκη και στη συνέχεια από τη θέση του Προξένου των Η.Π.Α στη Σμύρνη, όπου και στάθηκε μάρτυρας της καταστροφής της πόλης. Σε αναγνώριση της δέσμευσής του στην ελληνική υπόθεση, μία νεοϋρκέζικη εφημερίδα *Η Ατλαντίς* του απένειμε ένα κύπελλο που αγοράστηκε από δωρεές Ελλήνων που εκτίμησαν τον δυναμικό και δεσμευμένο στην υπόθεση του Ελληνισμού Φιλέλληνα και παρακολούθησαν τις ομιλίες αυτές μεταξύ των Αμερικανών.

[1]

Καταρχάς πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι ο ομιλητής εκτός από δημοσιογράφος και διπλωμάτης υπήρξε κλασικός φιλόλογος. Η παραμονή του στον ελλαδικό χώρο συνέπεσε με διάφορες εξορμήσεις σπουδαιών κλασικών φιλόλογων της Ευρώπης, κυρίως της Γερμανίας στους τόπους που απαθανάτισαν οι Αρχαίοι με μνημεία λόγου και τέχνης. Οι Ευρωπαίοι κλασικιστές αναζητούσαν να βρουν με αυτοψία λύσεις και επαληθεύσεις σε δικές τους επιστημονικές απορίες. Για το θέμα βλ. L.Lehmus, *Dalle Memorie di Otto Kern onnero Peloropnesreise 1890, Palermo 2007*. Η περίπτωση του Η. είναι αρκετά διαφορετική από αυτό το «ταξίδι στην Πελοπόννησο». Από τις εμπειρίες και τις εντυπώσεις του προτίμησε να περιοριστεί στη σύσταση μίας *terra incognita* που ήταν η μοντέρνα Ελλάδα εκτός των συνόρων της εκείνη την εποχή και αυτή την γνώση από αυτοψία, ως σύγχρονος Ηρόδοτος, την έδωσε με τρόπο σχεδόν ιμπρεσιονιστικό που πολύ συχνά οδηγούνταν στον τρόπο ενός χρονογραφήματος ή μίας ηθογραφικής βινιέτας. Μία καλή ανάλογη περίπτωση για σύγκριση και εκλεκτικές ή μη συγγένειες είναι εκείνη του Βρετανού Τζωρτζ Φρέντερικ Άμποτ που στάλθηκε από το Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ στην οθωμανική ακόμη Μακεδονία το 1900 προκειμένου να συλλέξει λαογραφικό υλικό. Η κατάσταση εκεί ήταν προφανώς πολύ διαφορετική από αυτή που επικρατούσε στο επί μισό περίπου αιώνα ανεξάρτητο και αυτοπροσδιοριζόμενο ελληνικό κράτος, αλλά η ματιά του Βρετανού έχει μερικές ομοιότητες, ειδικά στο χιούμορ να αντιμετωπίζει περιεργες καταστάσεις και στην επιμονή στη γραφικότητα παρά στην πικρία που αυτές μπορεί να προκαλούν, με αυτή του διπλωμάτη και επιστήμονα Αμερικανού. Ένα παράδειγμα αρκεί: ενώ ταξιδεύει κατά μήκος του Αξιού, ο Άμποτ παρατηρεί ότι ο Όμηρος πρέπει να μισοκοιμόταν (παραλλάσσοντας την γνωστή φράση του Ορατίου *bonus Homerus dormitat*), όταν χαρακτήριζε αυτό το ποτάμι το ωραιότερο της Ελλάδας.

Η περίπτωση του Η. μπορεί να οριστεί ως μία πρόσμειξη κλασικιστικού θαυμασμού για κάθετι το ελληνικό, ρομαντικής αντίληψης ότι η συνέχεια στον τόπο και τους κατοίκους του είναι ορατή και αποδείξιμη και ενός υγιούς ποσοστού αγγλοσαξωνικού πραγματισμού. Οπωσδήποτε πρόκειται για μια πρόσμειξη που στηρίζεται και εμφορείται από μία έντονη φιλελληνική δέσμευση. Η ομιλία που συνοψίζει αυτή την πρόσμειξη μπορεί να μην διαθέτει κάποια ιδιαίτερα προσεγμένη δομή, κάτι που ίσως οφείλεται στην παράλληλη παρουσίαση φωτογραφιών που θα οδηγούσαν εύκολα σε αλλαγή θέματος κατά την παρουσίαση, αλλά έχει το ενδιαφέρον γιατί προσπαθεί να σκιαγραφήσει τις αρετές των ανθρώπων και του νέου, άγνωστου κατά το μάλλον, κράτους που ιδρύθηκε πριν από κάποιες δεκαετίες στο χώρο του ένδοξου αρχαιοελληνικού παρελθόντος.

Ο Horton ξεκινά την ομιλία του με αναφορά σε μία πεποίθηση με την οποία θα διαφωνήσει στη συνέχεια: οι σύγχρονοι Έλληνες είναι εκφυλισμένοι, δεν έχουν να επιδείξουν άνδρες όπως οι αρχαίοι. Ο Horton αποδέχεται *a priori* ότι το μεγαλείο βρίσκει τρόπους έκφρασης που αρμόζουν στην εποχή του και με αυτή τη νηφάλια αφετηρία θέτει ως στόχο της ομιλίας του να δείξει ότι οι σημερινοί κάτοικοι της Ελλάδας (που ονομάζει *Hellas* στο πρωτότυπο) δεν είναι «εντελώς ανάξιοι των μεγάλων προγόνων τους». Δεν ασχολείται με το ερώτημα ποιος είναι ο σύγχρονος Έλληνας. Η πρώτη του παρατήρηση είναι ότι ο

Έλληνας είναι clannish (αποδόθηκε στη μετάφραση ως φυλετικός, αλλά καλύτερα θα ήταν κάτι σαν «πιστός στη φυλή του» ή μήπως και τοπικιστής;). Ο ξένος νιώθει πάντα ξένος ανάμεσα στους Έλληνες που παντρεύονται μεταξύ τους ακόμη και όταν βρίσκονται εκτός Ελλάδας και ιδρύουν σωματεία και ενώσεις σε όποιο μέρος της γης κι αν βρεθούν. Στο σημείο αυτό μπορούμε να θυμηθούμε τον σύγχρονο τραγουδοποιό Δ.Σαββόπουλο που τραγουδά για των «Ελλήνων τις κοινότητες» και φυσικά πίσω από αυτή την τάση αναγνωρίζεται το παρελθόν έντονης κοινοτικής ζωής, όπως την επέβαλε η Ορθοδοξία και οι συνθήκες διαβίωσης των υποδούλων στην Τουρκοκρατία. Ο Horton παραλληλίζει το χαρακτηριστικό αυτό με τους Εβραίους που ζούνε επίσης με έντονο το φυλετικό τους δεδομένο που τους διακρίνει από τους άλλους, αλλά είναι αξιοσημείωτη η παρατήρησή του ότι στους Έλληνες αυτή η επιμονή ισχύει και για τη γλώσσα που νοείται ως ενότητα και προϊόν της φυσικής και σταδιακής εξέλιξης της αρχαίας. Δεν μπορούμε να πούμε αν ο Horton είχε διαβάσει Ψυχάρη, που πρεσβεύει την «τρίσαρκη ελληνική» (δηλ. αρχαία, μεσαιωνική και νέα), αλλά σίγουρα τον γνώριζε, αφού τον αναφέρει λίγο μετά ανάμεσα στους διαπρέποντες Έλληνες του εξωτερικού. Επιβεβαιωμένο ή όχι ο Η. μνημονεύει 18.000.000 ομιλούντες ανά την υφήλιο την Ελληνική, απαριθμεί ονόματα και σωματεία και γοητεύεται σίγουρα από την πανταχού παρουσία των Ελλήνων. Ομολογεί ότι αν ερωτιόταν ποια είναι η ζωντανή εσπεράντο θα έλεγε η νέα ελληνική. Κι εδώ η σκέψη αυτή θυμίζει τον Βρετανό νομπελίστα William Golding που στην ομιλία του κατά την απονομή του Νομπέλ, αναφέρθηκε στο θέμα της γλώσσας επικαλούμενος την περίπτωση της ελληνικής ως ελάσσονος γλώσσας με την έννοια ότι μιλιέται από λίγους. Αξίζει να παραθέσουμε το σχετικό απόσπασμα που μάλιστα τελειώνει με στίχους του Keats, άλλου μεγάλου εραστή της ελληνικής θέασης του κόσμου:

Of course the value of any language is incalculable. Your Laureate of 1979, the Greek poet Elytis, made quite clear that the relative value of works of literature is not to be decided by counting heads. It is, I think, the greatest tribute one can pay your committees that they have consistently sought for value in a work without heeding how many people can or cannot read it. The young John Keats spoke of Greek poets who "died content on pleasant sward, leaving great verse unto a little clan".

Η φυλή (clan) είναι μικρή αλλά τα επιτεύγματά της μεγάλα. Στο πνεύμα αυτό κινείται η ομιλία του Horton. Απαριθμεί πολλά παραδείγματα Ελλήνων που διαφημίζουν την Ελλάδα στα πιο απίθανα μέρη του κόσμου, αλλά με μια ιδιαίτερα συγκινητική ματιά παρουσιάζει εξίσου ως σημαντικούς εκπροσώπους της φυλής τους ανώνυμους μεροκαματιάρηδες που στην Αμερική στήνουν τις μικροδουλειές τους και φτάνουν να γνωρίσουν στον νέο κόσμο τα φρούτα και τα εστιατόρια. Τα χαρακτηριστικά που συνοψίζει για όλους αυτούς τους μετανάστες είναι «μετρημένοι, εργατικοί και οικονόμοι». Έχει ιδίαν εμπειρία ή μήπως παρασύρεται, δεν μπορούμε να πούμε φυσικά. Στην πιο δύσκολη κατάσταση της Μακεδονίας του Άμποτ που προαναφέραμε, «οι Έλληνες είναι έμποροι, τεχνίτες, αμαξάδες, καφετζήδες, διανοούμενοι και διαρρήκτες».

Μετά από αυτή την σύντομη παρουσίαση των Ελλήνων του εξωτερικού ο Horton επικεντρώνεται στην Αθήνα, την πρωτεύουσα. Από μία άποψη αυτή είναι το κέντρο της νεοελληνικής ζωής. Ξεκινά με την κατά τη γνώμη του αξιοθαύμαστη δράση του συλλόγου *Παρνασσός* και επαινεί τους τρεις ιδεολόγους ιδρυτές του. Ο σύλλογος προωθεί την παιδεία όπως και το ορφανοτροφείο Αρρένων και το αντίστοιχο σχολείο Αρσάκειο για τα κορίτσια. Δεν διστάζει, μάλιστα, να προτείνει να πάρει παραδείγματα η ίδια η Αμερική από το εξαιρετικό σύστημα. Η έκφραση θαυμασμού ισχύει για τα εργόχειρα των οποίων η μελέτη είναι ιστορικού ενδιαφέροντος καθώς φανερώνουν τους διάφορους κατακτητές που ήρθαν σε επαφή με τους κατακτημένους.

Όπως προείπα, από τις παρουσιάσεις της ομιλίας του στον τύπο της εποχής μαθαίνουμε ότι ο H. συνόδεψε τις πληροφορίες που έδινε με φωτογραφίες. Ένας απίστευτος για τα σημερινά δεδομένα έπαινος δίνεται στα ελληνικά νοσοκομεία και ειδικότερα στον αθηναϊκό Ευαγγελισμό. Επικρατεί καθαριότητα, τάξη και πληρότητα εξοπλισμού και σύγχρονες μέθοδοι. Το ίδιο ισχύει και για τα γηροκομεία με την περιθαλψη πολλών ηλικιωμένων. Το όνομα του Συγγρού ως μεγάλου ευεργέτου αναφέρεται όπως αργότερα του Αβέρωφ. Αξίζει να σταθούμε σε μία φράση. Όταν κάποιος κοιτά την ιστορία αυτών των πολυάριθμων και εξαιρετικών δημόσιων φορέων της σύγχρονης Ελλάδας, εντυπωσιάζεται σταθερά με ένα πράγμα: την γενναιοδωρία του λαού να ενισχύει καλά πράγματα. Η αναφορά στη Ριζάρειο σχολή για την εκπαίδευση των κληρικών τού δίνει την ευκαιρία να στηλιτεύσει την αγραμματοσύνη του κλήρου και να ζωγραφίσει μία γραφική εικόνα που βίωσε κοντά στον Κηφισό. Εκεί νεαροί σπουδαστές κληρικοί παρουσίασαν από το πρωτότυπο αρχαία δράματα. Το κωμικό είναι ότι όλα αυτά γίνονταν υπό την απειλή του Κηφισού να πλημμυρίσει, μία εικόνα πολύ επίκαιρη στις μέρες μας- ίσως λείπουν βέβαια οι αρχαιομαθείς ηθοποιοί.

Ο Horton ορθώς επισημαίνει ότι η Ελλάδα είναι η πρώτη χώρα στην Ευρώπη που εισήγαγε την υποχρεωτική παιδεία. Πόσοι το ξέρουμε αυτό σήμερα; Στο πλαίσιο αυτό αναφέρει εκθειαστικά το τότε μοναδικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, τα κτήρια του και τις 5 σχολές. Αναφέρει και μία περίεργη περίπτωση διαθήκης κάποιου Δόμβολη που άφησε την περιουσία του και ακόμη δεν είχε αξιοποιηθεί. Κοντά στο θεσμό αυτό κάνει λόγο και για τη βιβλιοθήκη των αδελφών Βαλλιάνου και την Ακαδημία.

Το Στάδιο είναι ένα από τα θαύματα του κόσμου και η Βουλή διαθέτει μία πλούσια ιστορική βιβλιοθήκη. Αυτό οδηγεί τον ομιλητή στο θέμα της πολιτικής, θέμα που κατέχει τη μερίδα του λέοντος στη ζωή των Ελλήνων. Η εποχή των εκλογών είναι η πιο συναρπαστική. Ο Horton επικαλείται και εδώ μία προσωπική του εμπειρία από τις

δημαρχιακές εκλογές των Αθηνών και ζωντανεύει με γλαφυρότητα την άμεση σχέση των απλών ψηφοφόρων με τον υποψήφιο της αρεσκείας τους καθώς και το πάθος των διαδηλώσεων υπέρ του ενός ή του άλλου υποψηφίου. Μάλιστα από τις παρουσιάσεις του της ομιλίας του στον τύπο μαθαίνουμε ότι έδειξε και ψηφοδέλτιο και αφίσες για του λόγου το αληθές.

Η αφήγηση όσο πλησιάζουμε στο τέλος της ομιλίας αποκτά τη μορφή ενός αφηγήματος με ηθογραφικό χαρακτήρα. Αναφέρεται στο χώρο του θεάτρου και των παραστάσεων κάτω από τον καλοκαιρινό ουρανό της νύχτας. Η αντιζηλία των δύο ιέρειων της τότε αθηναϊκής σκηνής, της Κυβέλης και της Κοτοπούλης, φαίνεται να του προκάλεσε το έντονο ενδιαφέρον, ίσως σε συνδυασμό με την εμπάθεια στην πολιτική σκηνή, πιθανόν ως μία ανάμνηση της αττικής σύνδεσης θεάτρου και πολιτικής. Ο ίδιος ως καλός διπλωμάτης δεν παίρνει θέση στη διαμάχη της πρωτιάς. Μέσα σε αυτό τον ζήλο να περιγράψει την αθηναϊκή καθημερινότητα, ο Η. λέει «εμείς οι Αθηναίοι» και με αυτό το *lapsus linguae* δηλώνει πόσο οικεία αισθανόταν στην ελληνική πρωτεύουσα.

Ο τόνος της αφήγησης πάλι αλλάζει και μας εισάγει στο θέμα των προσφύγων, τονίζει πόσο μεγάλος είναι ο αριθμός τους και ταυτόχρονα εκθέτει τις κινήσεις της πολιτείας πάνω στο ζήτημα αυτό.

Στο ερώτημα αν οι Έλληνες είναι όμορφοι, είναι ρεαλιστής. Θυμίζει όμως πάλι ένα αρχαιοελληνικό αντιπρότυπο τον Σωκράτη, ενώ δεν παραλείπει να αναφέρει ότι κάποιοι ντόπιοι του θύμισαν αρχαίους Έλληνες. Και σε αυτό πρέπει να έδειξε φωτογραφίες. Τέλος, αφιερώνει αρκετό χρόνο σε μία εγκωμιαστική παρουσίαση του σατιρικού ποιητή Σουρή. Αυτό τον οδηγεί να αναφέρει ως βασικότερη ιδιότητα των Ελλήνων την ειρωνεία, το αληθινό αττικό άλας. Για του λόγου το αληθές παραθέτει τρεις δικές του εμπειρίες με ντόπιους που θυμίζουν επεισόδια από την πένα του Dickens.

Τελειώνοντας, προτρέπει έμμεσα τους ακροατές του να επισκεφτούν τη χώρα. Είναι πετυχημένη και καθόλου ανούσια η σύζευξη που κάνει αρχαίου και νέου ηρωισμού και πολιτισμού, δημιουργώντας ταιριαστά ζευγάρια ανάλογα με την ενασχόλησή τους όπως Πίνδαρος και Σολωμός (και οι δύο ύμνησαν νικητές), Αριστοφάνης και Σουρή (και οι δύο σατίρισαν κακώς κείμενα της επικαιρότητας), Λεωνίδας και Μπότσαρης (και οι δύο επέδειξαν ηρωισμό κάτω από τις πολύ δυσμενείς συνθήκες). Τέλος συνοψίζει ότι ο λαός είναι περήφανος, ευαίσθητος και οξυδερκής, απόγονος των Αρχαίων.

Ο Η. είναι πρώτα φιλέλληνας και μετά επιστήμονας ή διπλωμάτης. Αυτό δεν τον εμποδίζει να είναι οξυδερκής και κάποτε ειρwnας, μία ελληνική ιδιότητα που ο ίδιος θαυμάζει. Στην ομιλία του δεν υπάρχει καμία αναφορά σε κακώς κείμενα αλλά και κανέναν εξωραϊσμό. Κινούμαστε σε ένα αστικό βασικά χώρο που μία μόνον φορά δίνει τη θέση του σε ένα εξαιρετικά ρεαλιστικό αγροτικό τόπο που είναι ο χειρότερος στον οποίον ποτέ βρέθηκε ο Η., όπως ομολογεί με παρρησία αλλά και αγγλοσαξωνικό χιούμορ. Πάντως, αυτή η άλλη –τραχιά- Ελλάδα δεν τον απασχολεί περαιτέρω. Είναι προπάντων η θετική επίδραση της αττικής και αστικής αύρας που καλύπτει όλη την αφήγηση και κάνει την Αθήνα κέντρο αυτού που ο Horton παρουσιάζει (δηλαδή επιλέγει να παρουσιάσει) ως σύγχρονη Ελλάδα. Ο στόχος του εξάλλου είναι ένας, να αναδείξει μία μοντέρνα χώρα που έχει μεγάλη αξία από μόνη της, που ακολουθεί μοντέρνα πρότυπα και που συχνά δημιουργεί μόνη της. Ο λόγος αυτός δεν είναι, συνεπώς, ακραιφνής επιστημονικός αλλά μάλλον μετριοπαθώς αγαπητικός. Δύο χρόνια μετά, πιθανόν διόλου τυχαία, ο ομιλητής θα δεσμευθεί ακόμη περισσότερο με την Ελλάδα, κάνοντας γυναίκα του μία Ελληνίδα. Παρόλη τη σιωπή του για τη βόρεια Ελλάδα στην ομιλία αυτή, η καριέρα του θα τον φέρει στη Θεσσαλονίκη, όπου θα υπηρετήσει ως γενικός πρόξενος της αλλά δεν θα προλάβει την απελευθέρωση της πόλης, αφού το 1911 μετακινήθηκε στη Σμύρνη, για να ζήσει εκεί μία πολύ τραγική στιγμή, την καταστροφή της πόλης. Η μοναδική αυτή εμπειρία αποτυπώθηκε στο βιβλίο του *The Blight of Asia*». Τίποτε από αυτά τα συγκλονιστικά γεγονότα που άλλαξαν την ροή της ελληνικής ιστορίας δεν διαφαινόταν στον ορίζοντα, όταν εκφώνησε κατ' επανάληψη και με μεγάλη επιτυχία αυτή την ομιλία. Η ελληνική ιστορία στάθηκε ίσως και αυτή πολλαπλώς ειρωνική για έναν φιλέλληνα.

Ανεξάρτητα από αυτές τις ιστορικές συγκυρίες, η ομιλία του 1907 είναι μία τίμια υπεράσπιση ενός λαού που ήταν γνωστός στον υπόλοιπο κόσμο μόνον και κατ' εξοχήν από την ένδοξη ιστορία του και από τους κινητικότετους μετανάστες του απανταχού της οικουμένης. Ο Horton φιλοδόξησε να δείξει ότι αυτός ο λαός εξακολουθεί να υπάρχει σε έναν περιορισμένο χώρο και χρόνο και ταυτόχρονα να συμβιώνει αρμονικά με την οικουμνικότητα που συνεπάγεται το όνομα Έλληνας πέρα από τα στενά χρονικά και γεωγραφικά όρια.

Επίμετρο

Εκτός από την σύγχρονη προσέγγιση αυτής της ομιλίας είναι ενδιαφέρον να δει κανείς πώς ο αμερικανικός τύπος αντιμετώπισε την ομιλία εκείνη την εποχή. Κρίθηκε σκόπιμο να γίνει ένας πολύ επιλεκτικός ερασιμός που δίνει κάποια επιπρόσθετα δεδομένα αυτών των

εκδηλώσεων.

--Από το **The "Ypsilantian," Ypsilante, Mich.** για την ομιλία στο Normal hall: Mr. Horton is scholarly entertaining and blessed with a keen sense of humor, as well as of beauty, and he brought vividly before his hearers the charm of ancient Greece, which has come down to modern times with people almost unchanged as to racial characteristics and customs and language. ... He is certainly arousing enthusiasm for Greek study and his fine literary style is a proof of the value of the study of the classics.

--Από το **Los Angeles (Cal.), Times, Oct. 15, 1907** για την ομιλία στο Unity Church, No. 927 South Hope str :
An author is never what you picture him to be. Gen. Horton is a very large, handsome man, walking with a slight limp. He reveals none of the light sparkle of his books, but is serious to the point of joylessness. His lecture last night was stinging with wit, but he read as if he were both mentally and physically weary of it. It is plain that Gen. Horton hates lecturing, but loves Greece. He is regarded as one of Roosevelt's "strong young men" in the diplomatic corps. He is kept in Athens to see the great awakening of Greece, of which he talks almost with emotion. "All Greeks", he says, "are looking to the day when the capital of Greece will be Constantinople, and the Turks will be driven from Europe".

--Από το **Washington (Pa.), Record. Nov. 18, 1907** για την ομιλία στο College chapel: The lecturer proved to be a very accomplished and witty one and the absentees missed a rare treat. Mr. Horton took his audience into the everyday life of an inland village, adding to the charm of his voice numerous views taken by him-self and shown through the stereopticon. He introduced priests, farmers, shepherds, barbers, accounts of marriage and funeral customs and stories told by natives in the cafes, spicing it all with illustrations of the language and literature. He closed by reciting the national hymn.

--Από **News Argus (Ann Arbor, Mich.), για την ομιλία Nov. 11, 1907**: It is always interesting to have an old graduate come here to talk before present students. George Horton, the Consul General to Greece, was in the class of '78, and came back to tell of the "Life in Modern Greece", before the Philological Society and a large audience of students in Sarah Caswell Angell hall. The speaker gave a most delightful account of Greek life, illustrated, and left the hearers with the impression that life in Greece would be anything but

unpleasant. The Greek students of the University especially enjoyed the fact of having a good report given from their home country, to which they are so loyal.

-- Από **Rochester (N.Y.), Herald, Nov. 15, 1907** για την ομιλία στο *East High School Assembly room*:
While every member of the large audience probably enjoyed the lecture, it especially pleased a large delegation of the typical Greeks, who came in a body and presented Mr. Horton a bouquet of flowers. As some familiar view was thrown on the screen or as Mr. Horton recited some passage of poetry or repeated a proverb in the Greek language, with which he is thoroughly familiar, the chuckles and comments of appreciation were invariably heard from the former residents of the country under discussion.